

DÜŞ

BU SENİN DÜŞ'ÜN..

*"Bana şiir ismarla
Eylül'ü konuşalını"*

**EDEBİYAT, FİKİR
VE SANAT
DERGİSİ**

**EYLÜL
2024
SAYI: 6**

instagram: dus.dergisi

İÇİNDEKİLER

- VAKİT/ SAMET MUTLU 2
- AŞIKLARIN UMUT DOLU DİRENİŞİ/ SEVİM NUR
VARLIK 3
- TÜRKİYE'DE EĞİTİM
NİTELİĞİNİN SORUNU/
AYTÜL KULELİ 5
- LACİ/ ZÜMRA 7
- LEYLA'NIN PABUÇLARI/ DUYGU
TAMER 8
- BEN DELİYİM/
MUHSİN IŞIK 12
- TÜTÜN GÜZELİ/ NİLGÜN
KURNAZ 13
- HİKAYECİLER KULÜBÜ/ KORAY
TOKSÖZ 14
- MASAL/ FATMA ŞİMŞEK 20
- ANLAŞABİLİYOR MUSUN
KENDİNLE/ SAMET MUTLU 23
- CAM PARÇALARI/
MEHMET ÇANKAYA 25
- ANKARA/ UMUT FURKAN
ÇAKIR 26
- UMUT/ ZEYNEP
MİLDAN 27
- KIRMIZI/ ECE
SAYAN 29
- ŞİMDİ/ GÜLDEN KÖSE 30
- MELAL/ MİZGİN TEKER 33
- DÜŞ İŞLERİ/ MEHMET AYDEMİR 36
- GÖKYÜZÜ/ CEMRE CEYLAN 37

GÖNLÜM MAHVOLUR/ OSMAN
AKÇAY 38

UNUTULMAYAN VİYAKLAMALAR
ANISINA/ SERAP YALÇIN 39

ÇİZİMLER/ YASİN İHSAN
KURNAZ 42

HAYAT/ NESRİN KURT 46

BİR PAPATYA MESELESİ/ TUĞÇE
AYDOĞDU 48

NOKTA/ CEMRE CEYLAN 49

MAVİ VE GRİ/ CANER
KARAKIŞ 50

VAKİT

Vakit ayırmalı insan
Ayda yılda bir bile olsa
Yağmurda ıslanmaya
Koşmaya ıslak sokaklarda
Ve bağırmaya

Vakti olmalı insanın
Çocuk kalmaya
Yaratmak için tekrardan kendini
Ve çocukluğunu
Yaratmak için tekrardan

Samet Mutlu

AŞIKLARIN UMUT DOLU DİRENİŞİ: HASTANE ÖNÜNDE İNCİR AĞACI TÜRKÜSÜNÜN HİKAYESİ

Hemen hemen hepimizin bir yerlerden duyduğu bu türkünün iki hikayesi bulunmaktadır. Anlatılana göre; Yozgat'ın kuytu köylerinden birinde, henüz küçük yaşlarda kaderleri birbirine bağlanan Ali ve Ümmü adında beşik kertmesi olan iki genç yaşamaktadır. Ali yetişkinlik çağına geldiğinde askerlik için Yozgat'tan ayrılmak durumunda kalır. Askerliği sırasında, o zamanlarda tedavisi imkansız olan ince hastalığa yakalanır. Hastalığı sebebiyle askerlik görevini tamamlayamadan tedavi için Yozgat'a geri döner. Halk arasında verem, bulaşıcı bir hastalık olarak bilindiği için kimse gencin yanına yaklaşmak istemez. Ali'nin beşik kertmesi olan Ümmü'nün ailesi de hastalıktan haberdar olur ve kızlarını vermekten vazgeçerler. Aile, bu durumdan fazlasıyla etkilenir ve Ali'yi görmek dahi istemezler. Bu sırada Ali'nin durumu daha da ağırlaşır. Hem hastalık hem de sevdiğine kavuşamamanın verdiği keder, durumunun kötüleşmesine sebep olur. Ali'nin anne ve babası, kızın ailesine haber gönderir ve bir kez de olsa oğullarını görmek için gelmesini rica ederler. Ancak, çabaları yetersiz kalır. Yalnızca Ali'nin iyileşmesi durumunda kızlarını görebileceğini söylerler. Ali, tedavi için İstanbul'a gitmeye karar verir. Ailesinin maddi durumu iyi olmadığı için tek başına hastanede kalır. Aradan birkaç ay geçer ve Ali'nin durumu daha da kötüleşir. Hastanenin camından sürekli geleni geçeni izler, ancak ne sevdiği kız oradadır, ne de bir başkası. Bahçede sadece incir ağaçları vardır. Kağıt ve kalem isteyip, acılarını; kelimelerin büyüsü ile harmanlayarak şiir yazmaya başlar. Birkaç gün sonra ise hayatını kaybeder. Ailesi cenazesini almak için İstanbul'a gelir ve bu şiirin yazılı olduğu kağıdı görürler. Okuyunca kahrolurlar. Ali'nin vefatının ardından bu türkü, Yozgat'tan tüm Anadolu'ya yayılır ve herkes tarafından bilinir hale gelir.

Hastane önünde incir ağacı türküsünün sözleri:

"Hastane önünde incir ağacı,
Doktor bulamadı bana ilacı.
Baştabip geliyor zehirden acı,
Garip kaldım yüreğime dert oldu.
Ellerin vatani bana yurd oldu,
Mezarımı kazın bayıra düze.
Yönünü çevirin sıladan yüze,
Benden selam söylen sevdiğimize.
Başına koysun kareler bağlasın,
Gurbet elde kaldım diye ağlasın."

Hastane Önünde İncir Ağacı Türküsünün Diğer Hikayesi

Türkünün ilkinden farklı bir hikayesi daha vardır. Savaş Akbıyık ve Habib Coşkunsoy'un anlatımıyla, "Hastane Önünde İncir Ağacı" ismiyle bilinen türkü, Yozgat Akdağmadenli Nedret isimli evlilik hayalleri kuran nişanlı bir öğrencinin, Pazarören Köy Enstitüsü'nde eğitim görürken yaşamını yitirmesi üzerine yakılmış bir ağıttır.

Nida Tüfeçi'nin kız kardeşi Aysel Sezer Tüfekçi ve eşi Naci Sezer'in anlatımlarına göre; bu türkünün hikayesi şöyledir; Yozgat Akdağmadenli Naci Sezer'in, Pazarören Köy Enstitüsü'nde okuduğu yıllarda, aynı okulda, aynı zamanda hemşehrisi olan ve kendisinden 2 yaş büyük olan "Nedret" isminde bir öğrenci arkadaşı daha okumaktadır. Nedret; sarı saçlı, mavi gözlü, dillere destan güzelliği olan bir kız ile nişanlıdır ve arkadaşlarına okulunu bir an önce bitirip öğretmen olarak atandıktan sonra, çok sevdiği nişanlısı ile hemen hayatını birleştirmeyi hayal ettiğini anlatmaktadır. Nedret, Kayseri Pazarören Köy Enstitüsü'nde okurken, 1947 yılının çetin geçen kış aylarında üşütüp rahatsızlanır ve yarı ahşap yarı toprak olan enstitünün revirine yatırılır. Revirde yattığı sırada büyük bir yangın çıkar. Nedret, hasta ve halsiz olduğu için hızla alev alan revirden dışarı kaçmakta zorlanır. Arkadaşları ve öğretmenleri Nedret'i kurtarana kadar ne yazık ki vücudunda çok ciddi yanıklar oluşmuştur. Bunun üzerine, arkadaşları ve öğretmenleri, aman vermeyen kar ve tipiye rağmen fedakarca çalışarak, küreklerle yolları açıp Nedret'i, Kayseri'deki bir hastaneye yetiştirmeyi başarırlar. Doktorlar vücudunun büyük bölümü ciddi şekilde yanmış olan bu genç adam için çok uğraşsalar da, Nedret birkaç gün içinde hayatını kaybeder. Bu olay, hastanenin önünde iyi haber bekleyen arkadaşlarını ve öğretmenlerini derin bir üzüntüye boğar. Cenazeyi alarak enstitüye doğru yola çıkarlar. Yolculuk sırasında hayatını kaybeden Nedret'in sınıf arkadaşlarından bir genç tarafından, içli bir ağıt yakılır;

"Hastane önünde incir ağacı

Doktor bulamadı bana ilacı

Baştabip geliyor zehirden acı..."

*Sevim Nur
Varlık*

TÜRKİYE'DE EĞİTİM NİTELİĞİNİN SORUNU

Bu çalışmanın amacı millî eğitim sisteminin yapısına ilişkin genel bir değerlendirme yapmak ve bu değerlendirme temelinde öneriler geliştirmektir. Eğitim sisteminin yapısal sorunlarını açığa çıkarmak için literatüre dayalı bir ön çalışma yapılmış ve ardından eğitim sistemini düzenleyen temel yasal belgeler, kalkınma planları, hükümet programları incelenerek eğitim politikalarının nasıl bir yön takip ettiği belirlenmeye çalışılmıştır.

Türkiye'de eğitimin niteliği ülkenin geleceğini şekillendiren en önemli unsurlardan biridir. Eğitim, bireylerin bilgi, beceri ve değerler kazanmasını sağlayarak, toplumun sosyal, ekonomik ve kültürel gelişimine katkıda bulunur. Ancak Türkiye'de eğitimin niteliği uzun yıllardır tartışma konusu olmuştur. Öncelikle eğitimin kalitesini belirleyen faktörlerin başında öğretim kadrosunun niteliği gelir. Türkiye'de öğretmen yetiştirme süreçlerinin iyileştirilmesi, eğitim kalitesini artırmada önemli bir rol oynayabilir. Nitelikli ve donanımlı öğretmenler, öğrencilere bilgi aktarımının yanı sıra eleştirel düşünme, problem çözme gibi yetkinlikler kazandırmada da etkilidir. Ancak öğretmenlerin yeterli destek ve kaynaklarla donatılması da bu sürecin ayrılmaz bir parçasıdır.

Diğer bir önemli konu müfredatın güncelliği ve içeriğidir. Türkiye'de müfredat öğrencilerin çağın gereksinimlerine uygun bilgi ve becerilerle donatılmasını sağlamalıdır. Bu doğrultuda müfredatın sürekli olarak gözden geçirilmesi ve güncellenmesi gereklidir. Aynı zamanda teorik bilgiye dayalı bir sistem yerine pratik ve uygulamalı eğitime daha fazla ağırlık verilmesi öğrencilerin gerçek hayatta karşılaştıkları sorunları çözme yeteneklerini geliştirmelerine katkı sağlayacaktır. Eğitimde fırsat eşitliği de niteliği doğrudan etkileyen unsurlardan biridir.

Türkiye'de sosyoekonomik farklılıklar eğitimde fırsat eşitsizliğine yol açmakta ve bu durum öğrencilerin potansiyellerini gerçekleştirmelerini engellemektedir. Kırsal bölgelerdeki okulların fiziki şartları, öğretmen eksikliği ve teknolojik yetersizlikler bu eşitsizliği daha da derinleştirmektedir.

Son olarak eğitim sisteminin değerlendirilmesi ve izlenmesi de niteliğin korunması açısından kritik bir öneme sahiptir. Türkiye'de eğitimin kalitesini ölçen bağımsız ve objektif değerlendirme mekanizmalarının geliştirilmesi, sorunların erken tespit edilmesine ve çözüm yollarının belirlenmesine yardımcı olacaktır.

Sonuç olarak Türkiye'de eğitimin niteliği, birçok farklı faktörün bir araya gelmesiyle şekillenmektedir. Öğretmenlerin niteliği, müfredatın güncelliği, fırsat eşitliği ve değerlendirme mekanizmalarının etkinliği bu sürecin temel taşlarını oluşturmaktadır. Eğitim sisteminin bu unsurlar doğrultusunda sürekli olarak iyileştirilmesi, Türkiye'nin geleceği için büyük bir önem taşımaktadır.

Aytül Kuleli

LACİ

Hüznün kıyametinde cılız cüsseyle eriyebilirim aslında.Gardropda asılı bir ceket gibi unutulmuş.

Mutlu bir gün için saklanan ütü çizgilerinde bir çok hatırası kalan üst cebindeki fiyakalı mendil gibi hayata direnişim..

İçi kor ateş kimse bilmeden bir çok kez aldanmış yeşil sabun, buğulu hayaller mis gibi kokuyor hala; haklı davasından vazgeçen düğmelerin sonsuz rüyalarında bir bir açılması hep sus pus düş kırıkları.

İç karartıyor sabahlara kör oda penceresi. Vedaları hiç sevmemişken hem de hep cebinde saklama arzusu Eli gitmiyor eline, omuz kasar Gerilmekte; Karizma Can yakıyor.

Havası kıytırık, havalandırır nefes kesen anıları. Arasına gün ışığı ısırır yarım aralanan pencereden. Altın sarısı astarı Küçücük de olsa içinde saklar umutları.

Belki hiç kuru temizleme görmeyecek Ama bir bahar esintisi gibi Sonsuz asil durur Hiç eskimeyen, yenilmeyen Mesut gün kurtarıcısı.....!

Zümra

LEYLA'NIN PABUÇLARI

Leyla'nın pabuçlarını eşikte görünce o eve neden gittiğimi unuttum. Sineklerden korunmak için bilmem kaç yılına ait, eprimiş tül perde giriş kapısına gerilmişti. Bahçeyle ev arasında bir paravan olan bu perdeyi çocukluk anılarımın bir köşesinden çıkarıp yeniden Fehime halamın penceresine asmak istedim. Ben de sinekler gibi dışarıdaydım, Leyla'nın sesi perdenin ardındaydı.

İyi ki o perde vardı; içeriye girmem için bana zaman kazandırmıştı. Ellerimi nereye koyacağımı düşündüm bir müddet. Uzuvlarım ağırlaşmış, bir yük olmuştu. Bir tek kalbim hafiflemiş, uçmaya hazırdı. Leyla Fehime halama ne anlatıyordu? Bir müddet sustular, onlar da perdenin ardındaki beni sezmiş olmalıydı. Bu sessizlik beni tedirgin etmeye başlamıştı, sonra Fehime halam girdi söze. Onlar konuştuğça ben eşikte Leyla'nın pabuçlarını bir süre daha izleyebilecektim.

Leylalar beş ay önce dönmüştü ilçeye. Çocuk aklımla niçin gittiklerini bir türlü bulamamıştım. Daha okumayı sökmemiştik, ansızın sınıf kapısı açılmıştı. Leyla'nın babası, o bin bir derdin çehresini gölgelediği adam, Leyla'yı alıp çıkmıştı. O gün Leyla ile aynı sırada son kez oturacağımı bilmiyordum. Kehribar gözlerinde gözyaşları akmadan donmuştu. Leyla dönene kadar onu unuttum sanmıştım. Oysa Leyla çok uzaklarda da olsa, ara ara çocukluk anılarımdan kendini gösterip gülümserdi. Ne bileyim üç beş arkadaş bir araya gelince bazen ilkokul günlerimizi konuşurduk. Neydi o güzel kızın adı derdi biri, ben anlamamış görünürdüm. Ya hani seninle otururdu ya derdi, alayla diğeri. Bir müddet düşünmüş gibi yapardım, hatırlama çabalarım kısa sürerdi. Oysa ağzımdan çıkan bir Leyla'ydı, yüreğimden dökülen bin Leyla'ydı.

Geçen minibüsüne binmişti annesiyle şehre gitmek için. Otuz kilometre nasıl geçti, anlayamadım. Kontağı açtım, kapadım sanki. Yol Leyla'nın ovaya süzülen bakışlarında aktı. Leyla ile ben de daldım ovaya. Ne düşlüyordu ne düşünüyordu acaba? Benim farkında olmayışının üzüntüsü kaplamıştı her yerimi. İnsan üzülünce sadece yüreği mi acır, her zerresi sızlamaz mıydı?

Leyla tül perdenin altından bir şölenden geçer gibi geçti. Üstünde beyaz bir elbise vardı. Esmer, kadifemsi teni beyazlar içinde daha da belirginleşmişti. Koyu kumral saçlarını beyaz bir tokayla yarım toplamıştı. Kulağında inci küpeler ile bir gelin gibiydi. Şehirden aldığı pabuçları geçirdi ayağına. Leyla beni tanıdın mı, yoksa tanıyıp da tanımamak mı istedin? Leyla'yı nikaha götürmek için gelmiş damat gibiydim eşikte. İnsan hiç olmadık şeyler düşler de bunları orta yere saçamaz. Saçsa zaten ortalıkta insan kalmaz.

Leyla bahçe kapısından çıkar çıkmaz Fehime halam gözümde aniden on yaş daha yaşlandı. Ev daha da eskidi. Zorla yeşertilmiş bahçe kurudu, daraldı. Oysa pabuçları gördüğüm an ev de yenilemişti gözümde. Fehime halamın Orta Anadolu'da zorla yeşertilmiş bahçesi beni yeşertinin ucu bucağı olmayan Ege köylerine götürmüştü. Ardımda sanki deniz varmış gibi dalga sesleri duymuştum. Bu sıradan, sayısı bir elin parmaklarını geçmeyecek akasya, dut ve incir ağaçları bir ormana dönüşüvermişti. Fehime halamın kapısındaki bedeni kocamış, yıllandıkça yılanmış, eğri asmayı mor çiçekleri olan bir begonvil gibi görmüştüm. Bu bahçe artık Fehime halama ait değildi. Nuri eniştenin koridorun karşı duvarına asılmış askerlik fotoğrafına kaydı gözlerim. Çerçevesi yıllara meydan okumuş, fotoğrafı gibi çerçeve camı da sararmıştı. Kocasını hiç sevmeyen Fehime halam kocası öldükten sonra evin her yerine onu çok severmiş gibi fotoğraflarını asmıştı. İnsan varken kıymetini bilmediği şeyleri yokken var etmek için elinden geleni yapıyordu. Belki de halam kocasının fotoğraflarını evin her yerine asarak onu var etmeye çalışıyordu. Karşıdaki duvarda, çatlakları ardına almış çerçevedeki fotoğrafın ben doğmadan önce orda olduğundan emindim. Bu fotoğrafla çocukluğumdan beri göz göze gelirdik. Yaş aldıkça Nuri enişte de bana yabancılaşıyordu. Nuri enişte öldükten sonra bu fotoğraf, karanlık koridordan evi izleyen bir adama dönüşmüştü.

Fehime halamın şaşkın bakışları arasında biraz önce Leyla'nın pabuçlarının yerine ayakkabılarımı çıkararak aynı tülün altından Leyla'nın ruhundan geçercesine içeri girdim. Nuri enişte ile son kez bakiştık. Fehime halamın bozulan televizyonunun ayarını yapmam yarım saatten fazla sürdü. Fehime halam yaşına aldırmadan başımda duruyordu. Kaçırıldığı dizinin stresiyle otursa mı, ayakta mı beklese bilemiyordu. Leyla'yı çağırılmış, o yapamayınca beni aratmış. Acaba numaramı çeviren Leyla mıydı? Başka başka heyecanlar sardı içimi. Halamın televizyonu da kaçan dizisi de çok uzaklardaydı artık. Arayacak kız bir selam vermez miydi? Televizyonu ayarlayana kadar türlü türlü şeyler düşündüm, beğenmediklerimi dürüp bir kenara fırlattım. Halamın keyfi yerine gelmişti, Allah ne muradın varsa versin, diyordu. Muradımın Leyla olduğunu bilmeden çıktım bahçeden. Her şey aynıydı işte, eskisi gibi. Değişen ne vardı? Bahçe kapısından çıkarken karşı evin tül perdesi titredi. Leyla mıydı acaba? Yoksa bunlar benim yaşayamayıp da düşlerimde yaşadıklarım mıydı?

Leyla geldi, duydunuz mu? Yıllar sonra aniden gelmiş, giderken de aniden gidivermişti. Keşke Leyla'nın sadece geldiğini duyuyverseydim. Ne minibüsüne binseydi ne de Fehime halalarda karşılaşılsaydık. Çocukluk aşkımın yüreğimin oyuntusundan böyle aniden çıkıvermesine hazırlıklı değildim. Bu işler için hazırlık lazım mıydı, bu kadar atıp tutup içimdeki oyuğu iyice büyütüvermiştim. Bütün bu olanlar yakama yapışmadan öylesine yaşayıverseydim. Köşeyi dönmeden bu birbirine yaslanmış evlerin sonuncusuna varmışken son kez baksam mı ardıma? Pencereden sarkan Leyla değil de yıkılan umutlarımsa?

Bir sigara yakmalıydım hayatın ortasına, en güzel yaşıma. Ardıma düşen Leyla değilse kederdi. Yıllarca yok sayılmış hasretti. Alışılmış düzenin ayrıkısı yanı olmaya gelmişti Leyla; her şeyi bir bir yıkmaya, kehribar gözleriyle bir kor olup beni yakmaya...

Duygu Tamer

BEN DELİYİM

Ben deliyim bana adres sormayın.
Rüzgara benzerim istediğim taraftan eserim.
Asker anası gibiyim.
Gözlerim hep yollardadır.
Ben deliyim beni ciddiye almayın.
Benim sizi umursamadığım gibi.

Ben deliyim sizler gibi çok şey bilmem.
Cahilliğimle övünürüm.
Egoist biri de değilim.
Çok düşünür az konuşurum.
Suskunluğum kalabalığımdır.
Kendi içimde kocaman bir taburum.

Ben deliyim benden diktatör olmaz.
Dindar değilim ama faiz de yemem.
Ben deliyim kula kulluk etmem.
Gözlerime sürme çekerim.
Ama cinsiyetim değişmez.
Yürüyüşüm hep aynı kalır.

Ben deliyim tedavim yoktur.
Kaldı ki hasta da değilim.
Ruhumu şiirle dinlendiririm.
Acının gölgesinde soluklanırım.
Yaralarımı kendim sararım.
Kendi kendime şifalar dilerim.

Ben deliyim benden hırsız olmaz.
Kimsenin emeğini çalamam.
kimsenin iffetine göz dikemem.
Ben deliyim bozuk yapılar inşa edemem.
Kimsenin geleceğiyle oynayamam.
Evet ben deliyim aklım yoktur benim.

Muhsin İşıık

TÜTÜN GÜZELİ

Her sabah erkenden yola çıkar, tütün fabrikasına
İçinde umutlarıyla tütün güzeli..

Tütün tozlarıyla harmanlanır toz pembe hayalleri
Al,al yanaklar, çocuksu yüreği, emektar elleri..

Tütün kokusu siner yüreğine, içmese de kendi

Yaz demez, kış demez çalışır onca sene

Emektar ayakları yorulmaz gide gele

Hayata gülümser inadına yine de

Tatil gününde hiç kaçırmaz fuar, sinemayı

İzlediği filmlerden yaşar sanki gerçek hayatı

Adı, Bahire ışık saçar, güneş gibi..

Tütün fabrikasının emekçi tütün güzeli.

*Milgün
Kurnaz*

HİKAYECİLER KULÜBÜ

BÖLÜM 1: DAVET

O gün bana şaşkın şaşkın bakıp, "Her ayın son haftası toplandığımız bir kulüp var, kitaplar ve bazı hikayelerden bahsedip birbirimize anlatıyoruz." dedi. İlk başta bunu neden söylediğini anlamadım. Çok kitap okuyan birisi değilimdir ve bazı felsefi konuşmalardan ve hikâyelerden de hiç hoşlanmam. Ama o gün, yağmurun doruk noktasına çıktığı Mart ayının soğuk gecesinde karşımda durup, "Ekip çok kalabalık değil bazen sekiz kişi bazen yirmi kişi oluyoruz ama bu çok nadir. Seviyeli insanlar. Sende gelmek ister misin?" diye sorup gitmişti. Ona cevap verişim hemen olmadı. Sanki aklında aylardır kurguladığı cümleyi tek şansı varmışçasına söyleyip geçmişti.

Aradan geçen bir hafta sonra iş yerinde, öğle yemeği sırasında Pazar akşamı için gelip gelmeyeceğimi sordu. O an için aradan geçen yedi gün bu daveti hiç düşünmemiştim ve bunu unutmuşum. Eğer kocam yanımda olsaydı bana şunu söylerdi "Git canım, ne var yani alt tarafı kitaplardan ve bazı hikayelerden konuşacaksınız biraz da yeni insan tanımış olursun". Ama bunu kimse söylemedi ve ben kendi iradem içinde iş arkadaşımın bu davetini kabul ettim.

"Tamam Pazar gecesi nerede?" dedim. Yüzüme bakıp tatlı bir tebessümle astar rengi ceketinin cebinden çıkardığı küçük bir kağıdı bana uzatıp, "Adres bu kağıtta yazılı, oraya gelince sadece dur ve bekle. Ben seni karşılarım.

"Tamam." dedim. Bir an için tüm duygularımın okunduğunu hissettim. Sanki bakışlarında başka bir şey vardı. Anlam veremediğim ama beni peşinden sürükleyen bir büyücü gibi tüm hislerimi alıp götürdü. O an için sadece orada olmak istedim bunu şimdi anlıyorum. Eğer ki bilseydim bunu asla kabul etmezdim.

Ondan sonraki Pazar günü tam ay bitimine denk geldi. Evde hazırlanıp hafif bir ruj ve yeşil renkli tek parça elbisemi giyip çıktım. Evim ile sokağın birleştiği dönemeçte bir taksi durdu. Hızlıca elimi kaldırdım ve ışıklarını yakıp söndürdü. Ne kadar da şanslıyım diye delice bir düşünceye kapılıp mutlu oldum. Bir an önce gitmek istiyordum. Nedense bilmediğim bu yer beni kendine çekiyordu. Girdabın içinde dönen su gibiydi. Gitgide kayboluyordum.

Taksiciye adresi söyledim ve "Tabii efendim." dedi "Bugün şanslısınız. Yağmur çok olacak, bu havada taksi bulabilmek kolay değil. Bu gece belki kar bile yağabilir." Bunları söylerken kendinden çok emindi. Ve dediği gibi oldu. Beni bıraktığı o sokakta birden yağmur başladı

Islanıyordum ama arkadaşımın dediğini yapıp sokakta beklemeye başladım. İssizliğin ortasında sanki sadece bu sokak vardı. Geniş bir yol ve iki taraflı çevreleyen eski kaldırımlar ve sokağın ölü taşlarını aydınlatan soluk renkli sokak lambası dışında hayat belirtisi olmayan bu yerde ıslanarak tam beş dakika bekledim. En sonunda garip bir şekilde fark etmediğim karanlığın kucağına sokulmuş olan merdivenlerden arkadaşım inip "Hoş geldin." dedi. Aynı yüz ifadesi ile ona doğru yürüdüm ve "Hoş bulduk. Burası garip, ürkütücü bir yer." dedim. Bana merdivenleri: gösterip "Evet ama güzeldir. Hikâyelere giriş yeri diyoruz." diyerek merdivenlerden çıktık. Geride sadece ıslanan sokak kaldı.

İçeriye girdiğimde kapının büyük olduğuna şaşırımadan üstümdeki ıslaklığın yok olduğunu fark ettim. Saçlarımdaki yağmur damlaları sanki birden içime nüfus edip yok oldu. Garip bir şekilde kurulamadım. Aklımın garip köşelerinde sanki bir şeyler kımıl kımıl etmeye başladı. Geniş bir holden geçip dar bir kapıdan geniş bir salona geçtik. Eski tip mimari ile örtülü olan bu salon sanki 1900'lerden kalmıştı. Duvarlarda tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir sürü tablo vardı.

Odanın içerisinde ise tütsü kokuları ve hayal dünyamızı alt üst edecek derecede insanlar vardı. Toprağın içinde eşelenen bir sürü solucan gibi hareket ediyorlardı. İlk bakışta on kişi sayabildim. Arkadaşım yanımdan bir an olsun ayrılmadan beni salonun köşesinde, üzerinde bir sürü yemek olan masaya kadar götürdü. Daha sonra yanımıza gelen üç kişiyle beni tanıştırdı.

O kadar yaşlı bir kadının elini sıktım ki sanki derisi bozulmuş bir kurbağa derisi gibi olmuştu. Bana bakıp çarpık ağızıyla gülümse yererek "Hoş geldin senin hikayen ne?" diye sordu. Yanındaki adam ise onu hemen susturup bana döndü ve "Dur bakalım Madam Mori, O daha yeni geldi, önce bir şeyler içsin. İsmim Rıza, buraya tam otuz senedir geliyorum ve baya yaşlandım ama hikâyeler böyledir işte asla peşimizi bırakmaz. Sizi hangi hikaye buraya getirdi."

O an için bu ölümler kitabından konuşan yaşlı adamı dinlerken transa geçtiğimi sanmıştım. Sancılı bir rüyadan uyanıp kendimi toparlamaya çalışıp, yanımdaki arkadaşımı gösterecektim ki, yanımda kimse yoktu; birden onun yok olduğunu fark ettim ama ne zaman gittiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Beni buraya arkadaşım davet etti ama kendisi sanırım gitmiş." Hemen etrafa bakınmaya başladım. Az ileride, dev pencerenin hemen sağında yanan şömine o kadar büyüktü ki neden bu kadar büyük olmasına gerek duyuldu, anlam veremedim.

Telaşlandığıma anlayan adam yaşlı kadına bakıp gülümsedi ve beni buraya getiren arkadaşım hakkında, "O şimdi ya bir hikâyededir ya da bir hikâyeye anlatıyordur." dedi. Ne demek istediğini anlayamadan arkamı dönüp başka bir kalabalığın içine dâhil oldum. Neredeyse gizli bir tarikat gibi ayinsel hareketlerle dolaşan insanların arasında gezinirken başım dönmeye başladı. Gözüme çarpan kitaplık sanki sonsuzluğa kadar gidiyordu. Birden midem bulandı ve ne olduğunu anlayamadan sarı ışıkların sardığı bu cehennem odasında bayılıp kaldım.

Bölüm 2: Kapan

"Sana söyledim, ruhu hazırsa, kendi hikayemi anlatmalıyım. Yoksa bu yaşlılık beni öldürecek." Bunu söyleyen kişi kulağımın hemen dibindeydi. Birden irkilerek uyandım ve kalkmaya çalıştım. Ama elim kolum bağlanmıştı. Kendimi etrafımda dairesel şekilde ağır aksak dönerek gezinen siyah kapüşonlu bir sürü insanın içinde bulmuştum. O an için artık öleceğim diye düşündüm.

Birden etrafımda dönen kişilerden birisinin beni bu garip yere getiren arkadaşım olduğunu fark ettim konuşmaya çalıştım ama ağzım bağlı olmamasına karşın sesim çıkmıyordu. Dudaklarımı hissetmiyordum. Büyülenmişim sanki.

Hemen yanımdaki kadın bedensel olarak doğruldu ve diğer yanımdaki adama dönerek "Ben başlıyorum." dedi. Adam ise siyah kapüşonu takarak sinirli bir şekilde dönen kişilerin arasına girip onlardan birisi oldu Yaşlı Kadın etrafımda bir tur attıktan sonra sesli bir şekilde hikâye anlatmaya başladı.

uymak isteriz bazen, sessimiz sessizliğimizi kıran bir su gibi olur ve bizi öldürür. Kulaklarımız hazır değildir duymaya ve işitmeye. Ama sen hazırsın küçük bayan. Şimdi kadim ırklardan gelen bu laneti o günahsız duygularınla dinle ve kirlen.

Sen kirlen ki benim ruhum aydınlığa kavuşsun.

Sen dinle ki ben rahata ereyim.

Sen dinle ki bu lanet sana geçsin.

Bölüm 3: Kayboluş

Galiba uykudan uyandım. Bunu dememin sebebi dün gece olanlardan sonra hiçbir şey hatırlamıyor olmam. Yatağımdan kalktım ve baş ağrısı içerisinde lavaboya gitmeye çalıştım. Odamdan çıkıp dairesel açının tam tersine doğru dönüp düştüm. Neye çarptığımı bilmiyorum. Kaygan bir zemin üzerinde ilerlemeye çalışıyormuşum gibi geldi. Kalktım ve doğruldum. İkinci kattayım, pencereden aşına olmadığım bir manzaraya baktım.

Bu olamaz! Çünkü benim evim tek katlı.

Şuan başka birisinin evindeyim. Hemen geriye doğru merdivenlerin altındaki hole inmeye çalıştım. Ama zaman sanki ters işliyordu. Merdivenden inerken sanki bir yandan da çıkıyordum. Zorluklar içerisinde indim. Holü geçtim ve güneşin aydınlattığı bahçeyi gördüm. Hemen ileride kapı vardı, kapıyı açtım. Ama kapı sanki içe değil, dışa doğru açıldı ve güneş tenimi yaktı. Birden yanma hissi ile ellerime baktım ve o an sanki ölüyordum. Derim inanılmaz derece de buruşmuştu. Ellerimde yaşlılık lekeleri vardı ve tırnaklarım sanki mantarlaşmış gibi kaskatıydı. Bunlar benim ellerim değildi. Elimi yüzüme götürdüm, derim aşağıya doğru sarkmıştı. Ve saçlarımı fark ettim. Uzun beyaz saçlar... Oysaki benim saçları sarıydı. Ne olduğunu anlayamadan dışarıya çıktım. Sanki çok farklı bir zamandaydım.

Bahçeden oynayan çocuklar bana bakıp gülümseyeme başladılar. İşlerinde bir tanesi bana el sallayıp, "Babaanne gelsene" diye bağırdı. O an için ne dediğini ve kime dediğini anlayamamıştım. Birkaç adım atıp düştüm tekrar. Çocuklar koşup geldi pencereye. Gökyüzüne bakarken birkaç kuş geçti. Çocuklar başımda mırıldanıp durdular. Sürekli babaanne deyip durdular. Ben onların babaannesini değilim ki!

Kalkmaya çalışırken bir adam geldi ve bana bakıp bağırmaya başladı.

"Anne sana kim dedi kalk diye? Hem dün gece nereye gittin? Kaybolma artık bak iyice yaşlandın zaten. Kalk hadi!" dedi ve beni kaldırdı. Doğrulunca tanımadığım adama bakıp "Ben sizin anneniz değilim." dedim. Ama sesim o kadar kısık ve kaba çıktı ki, narin sesimden eser yoktu, tam anlamıyla yaşlıydım. Beni, bilmediğim evin salona getirdiler ve oturdum.

Çocuklar yine oyun oynayama gitti. Adam karşımda durup "Artık yeter anne. Huzur evine götüreceğim seni. Bu saçmalıklardan bıktım. Bak Sevil de bıktı. Her ay kayboluyorsun. Seni sonra saçma sapan yerlerde buluyorum. Bir de ne o! Dün gece siyah giyinmişsin. Tül falan takmışsın kafana. Sanki geceye davetliydin de."

Birden bu söylediği kadının, bana hikâye anlatan kadın olduğunu anladım. Hemen kalkıp aynaya bakmaya çalıştım. Salondaki televizyonun yanında aslı bir ayna vardı yavaşça oraya gittim ve aynadaki yansıma baktım.

Aynada bana hikâye anlatan yaşlı kadın vardı.

Ama bu cesedin içinde benim ruhum vardı.

Koray
Toksöz

MASAL

Efsunlu zamanlarda masalsi insanlar vardı.
Ruhları yüce, gönülleri enginler kadardı.
Henüz boğmamıştı maddiyat maneviyatı
Bir zamanlar huzur ve mutluluk doyasıya yaşanırdı.

Büyüğe hürmet, küçüğe merhamet vardı
Evler tek göz oda olsa da eş dost sığardı.
Kış gecelerini ısıtırdı dost sohbetleri,
Komşu komşudan haberdardı
Hanımelleri saran bahçe kapıları!
Gönülleri gibi ardına kadar açıktı.
Misafir baş tacı, Allah'ın ihsanıydı
Sokaklar çocuk sesleriyle çınlardı
Beştaş, saklambaç, köşe kapmaca daha niceleri...
Çocuklar çocukluklarını doyasıya yaşardı.

Dostluklar baki, kardeşlik hakiki,
Sevdalar ölümsüz, sevgiler saftı.
En temiz duygular nâmelerde saklıydı.
Emanete hıyanetlik edilmezdi,
Sahtekârlık, riyakârlık bilinmezdi.
Ahde vefasızlık asla görülmezdi.
Ölse dahi Hak yolundan dönülmezdi.

Efsunlu zamanlarda masalsi insanlar vardı,
Girmemişti hayatlara sanal dünyalar
Sahte ilişkiler, sahte hayatlar...
Henüz icat edilmemişti,
Oyun içinde oyunlar, düzenbazlıklar...

Masallar tükendi, bozuldu büyü,
Umut köprülerinin altından çok sular aktı.
Zor zamanlardan geçiyor bütün insanlık,
İmtihanlar ağır, önümüz karanlık.
"Eskiden" diye başlanan sözler yarım,
Koskoca mazi öksüz kaldı.
Hatıralar silindi, yıkıldı eski çınarlar,
Gözlerde yaş, dillerde binlerce "ah!" kaldı.

Fatma Şimşek

ANLAŞABİLİYOR MUSUN KENDİNLE?

Sakin pembe bir fil düşünmeyin! Ne yaparsanız yapın ama pembe bir fil düşünmeyin!

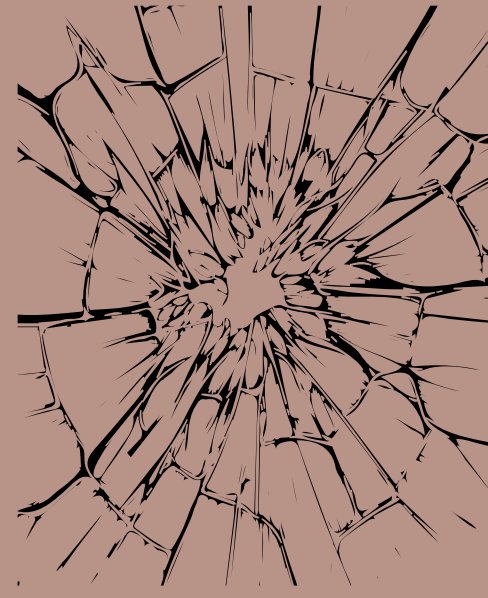
Muhtemelen düşünmeyin dememe rağmen hepimizin aklında aniden pembe bir fil kendiliğinden belirdi. Bu sizin isteğiniz dışında otomatik olarak oldu. Peki nasıl, düşünmememiz gereken bir şeyi beyniniz neden aniden düşünüyor? Size ait bir organ nasıl sizin iradeniz dışında hareket edebiliyor? Basit. Neyi düşünmememiz gerektiğini düşünüyorsunuz. Bunu daha sonra açıklayacağız. Beynimizin bunu otomatik olarak ve kendiliğinden yaptığını biliyoruz. Peki ya bu işi inada bindirirsek ve ısrarla beynimizi zorlayıp o pembe fili düşünmemeye çalışırsak ne olur? Yani beynimizin bir anlık bir refleksini inatla bastırmaya çalışırsak sonuç ne olur? Hangimiz kazanırız biz mi, beynimiz mi? Biz ve beynimiz iki ayrı kişi miyiz? Bunu da daha sonra açıklayacağız. "Böyle basit bir şeyi neden inada bindireyim bırakayım beynim ne yaparsa yapsın." Diyebilirsiniz, elbette haklısınız. Ancak örneğimizi birazcık değiştirirsek belki fikriniz değişebilir. Diyelim ki hiç yaşamak istemediğiniz bir şey yaşadınız ve bu sizde kötü bir anı bıraktı. Beynimiz evriminin bir sonucu olarak sizi hayatta tutma dürtüsüyle bu kötü anı tekrar tekrar zihninizde canlandırmaya başladı. Üstelik bununla da yetinmedi, senaryoyu genişletti ve daha korkunç bir hale getirdi. Aslında bunu yapmasının sebebi beyninizin sizin düşmanınız olması değil, sadece aynı kötü şeyi tekrar yaşamanız durumunda size neler yapmanız gerektiğini önceden düşündürmek istiyor. Konumuza dönecek olursak; bunları bilmediğinizi ve bu kötü düşüncelerden kurtulmak istediğinizi düşünelim. Siz düşünmemeye çalıştıkça beyniniz daha fazla düşünecektir. Çünkü daha önce de söylediğimiz gibi neyi düşünmeyeceğinizi düşünüyorsunuz. Bunu çok basit bir örnekle açıklayalım. Bir çocuğa, sakın "masa" kelimesini cümle içinde kullanma! diye tembih ettiniz ve sonra şunu sordunuz: Hangi kelimeyi cümle içinde kullanmayacaksın? Çocuk da size "masa" kelimesini kullanmayacağım dedi. Ve otomatik olarak kullanmış oldu. İşte beynimizin çalışma sistemi tam olarak bu. Önceki konumuza tekrar dönelim kötü anılarınızı düşünmemek konusunda inatçı davranmanız gayet normal çünkü kötü düşüncelerimiz bizi rahatsız ve huzursuz ederler.

Gün içinde yaptıklarımızdan keyif almamızı engellerler. Peki bu inatçılığın yani beyninizle girdiğiniz bu savaşın sonucunda kazanma ihtimaliniz var mı? Maalesef hayır, tıpkı pembe fil örneğindeki gibi beyniniz ısrarla bunları düşünecektir. Tüm bunlardan bahsettikten sonra savaş dediğimiz şeyin iki tarafı olması gerektiğini hatırlayalım ve daha önce sorduğumuz ikinci soruyu cevaplayalım. Beynimiz ve biz iki ayrı kişi miyiz? Tabii ki değiliz ancak tüm organlarımızın görevi bizi hayatta tutmaktır. Kalp; bunu kan pompalayarak yapar, böbrekler zehirli maddeleri süzerek, ve beyin kötü şeyler düşünerek. Evet yanlış duymadınız durum tam olarak böyle. Beynimizin çalışma mekaniği bu şekildedir. Yani tüm organlar gibi o da doğası gereği yapması gerekeni yapıyor. Uzun lafın kısası beyninizle girdiğiniz bir "savaş" kazanmanız mümkün değildir. Bunun yerine onu anlamayı ve onunla dost olmayı deneyin. Düşüncelerinizi ısrarla kontrol etmeye çalışmayın bırakın gökyüzündeki bulutlar gibi geçip gitsinler. Hem ne derler; siz düşünceleriniz değilsiniz, düşünceleriniz sadece beyninizin bir ürünü. O yüzden hepimiz kendinizle iyi anlaşın.

Samet Mutlu

CAM PARÇALARI

Kırılan cam parçaları küçüklü büyüklü,
Keskin, parlak ve acımasız bir şekilde,
Avını bekleyen bir kurt gibi çevreye yayılmıştı.
Öyle geniş bir alanda sinsice tuzak kurmuşlardı ki!
Her parça, bir yarayı dağlayacak kadar
bilenmişti.

Kırılan cam parçaları,
Buruk bir kalbi andırıyordu.
Terk edilmiş, aldatılmış,
İtilmiş ve kakılmış;
Paramparça olan,
Bir yürek gibi...
Her parça bir anıyı çağırıyordu

Her parça bir yakarıştı.
Tedavisi olmayan bir hastalık gibi;
Keskin cam parçaları avını beklerken;
Kendi kendini kesiyor,
Ve daha derine işliyordu.
O, kör dipsiz kuyuya atılan her cam parçası;
Bir hüznün bir tükenişin parçalarıydı.

Mehmet Çankaya

ANKARA

Ankara'nın bütün sokaklarını bilirim
Bilirim hangi sokaklarında hızla yürür insan
Hangi sokakta ise zamanı durdurmak istercesine yavaşlar.
Nerde sendeler insan, nerde yıkılır...
Kaybetmiş bir insan otogarın neresinde sigara içer
Kazanmış olan ise şehrin neresinde kutlar
Ne zaman başlar ayazı
Yazı ne zaman
Bozkırın ortası Ankara'da kaç gemi yüzdürür insan
Kaçını batırır
Olmayan denizinde kaç kişi boğulmuştur çoğu zaman
Bu şehrin neresinde hayallere dalınır
Neresinde gerçeklerle yüzleşilir
İyi bilirim
Mahsun bir çocuk gibidir Ankara
Neşesi gizlenmiş, hüznüyle boğulmuş.

Şehirlere renkler verilirken
Ankara'nın payına neden grinin düştüğünü bilirim
Beton bir köprüdür Ankara
Gözyaşı vardır, tebessüm vardır
Hüzün de vardır umutta vardır.
Her köşe başı bir iz bırakır
Soluk şehirdir Ankara
Kimisi çocukluğunu, kimisi gençliğini bırakmış terketmiştir Ankara'yı.
Ya da terkedilmiştir
Bir veda vardır muhakkak burda.
Sevdayla orda tanışmıştır kaç insan
Kaç kişi ise yalnızlığıyla arkadaşdır.
Köşe başlarında satılan simitin niye bu kadar lezzetli olduğunu bilirim.
Öğrenciyken alınmıştır simit,
Sıcak bir çay ve Ankara ayazı eşliğinde yenilmiştir.

Umut Furkan
Çakır

UMUT

Umudumuzu ne zaman yitirmeliyiz ya da şöyle sorayım umut kelimesinin anlamını gerçekten biliyor muyuz?

Herkesin ailesinde nevi şahsına münhasır birileri vardır. Ortak özellikleri "nasihat vermek" olan bu kişilere denk geldiyseniz şanslı olduğunuzu hatırlatmak isterim. Tavşan kanı çayların eşlik ettiği sohbette "umut" kelimesinin hayata dokunan harflerini öğreniriz o insanlardan. Ve o kişilerle dertlerimizden oluşan bir konuşma yaptığımızda çoğunlukla bizlere her gecenin bir sabahı vardır cevabını verirler. O an bize çok inandırıcı gelmese de onaylayan bir cümleyle sohbeti devam ettiririz.

Peki gerçekten umut, Victor Hugo'nun "Gecenin en karanlık anı ,şafak sökmeden az önceki zamandır." cümlesinin ekseninde midir?

Bu sorunun cevabını bir gün sokakta gezinirken biraz etrafımıza bakma gafleti gösterirsek umudun dilenen bir çocuğun okuduğu kitapta olduğunu görebiliriz. Her gün yol kenarlarında denk geldiğimiz ancak "görmediğimiz" bu kişiler bizleri, umudun kapısını ancak kendi ellerimizle açabileceğimiz gerçeğiyle yüzleştirir. Gökten "3 elma" düşmesini beklemek masallar için oldukça ilgi çekici görünse de gerçekliğin kitabında kendine bir cümle bile bulamaz.

Zeynep
Mıldan

KIRMIZI

Varlığın yokluğundan beter
İki gülsen mahvolurum
Bir öpsen beş ister
Sonrasında kahrolurum
Uzaklaşsan sonra, gelsen
Senin ardında kaybolurum
Sevdiceğim
Seninle sensiz, aşka dair yok olurum

Ece Sayan

ŞİMDİ

Şimdi ağlayacaktım vazgeçtim gençliğim
darılmasın gözlerime şehrim efsanelerime
kırgınlıklarım dizlerime bitti artık mevsimleri
suçlama hevesim

Şimdi ağlayacaktım vazgeçtim gecedен
göründü ay gündüzden göçtü güneş Yola
düzülmeden tükendi kervan şimdi
ağlayacaktım vazgeçtim

Nefeslerim ağırlayamadı yüreğimi kollarım
ceketimi şimdi şimdi şimdi ağlayacaktım
vazgeçtim çeyiz sepetim köşesinde dursun

Saçılmasın yollara hevessizliğim şimdi
ağlayacaktım vazgeçtim koptu kopacak
kıyamet ağladı ağlatacak vurdum
duymazlığım umursamazlığım şimdi şimdi
şimdi ağlayacaktım vazgeçtim içime
kaçmasın hevessizliği mevsimlerin

ömrüme gönlüme gençliğime gurbetin hain
planı şimdi ağlayacaktım vazgeçtim çeyiz
sepetim sandıkta yana dursun

Şimdi yine kıvranıvermesin gençliğim

toyluk günlerinde gurbetim şimdi
ağlayacaktım vazgeçtim

Bir fotoğraf bir ömrü bir duyguyu bir şiiri bu
kadar çökertebilirmiydi sebepsiz geçtim

Evlerim gençliğimden şimdi ağlayacaktım
vazgeçtim darılmasın kırgın gözlerim
gençliğine şimdi saçılmasın çeyizim gönlüm
ulu orta şimdi

Ağlayacaktım kan geçti can geçti gözyaşı
geçmedi çehremden şimdi ağlayacaktım
kan geçtim kal

Gençliğim kan her toylu toysuz gününe yan
çehremle çevremle şimdi ağlayacaktım
vazgeçtim vaz....

Gülden Köse

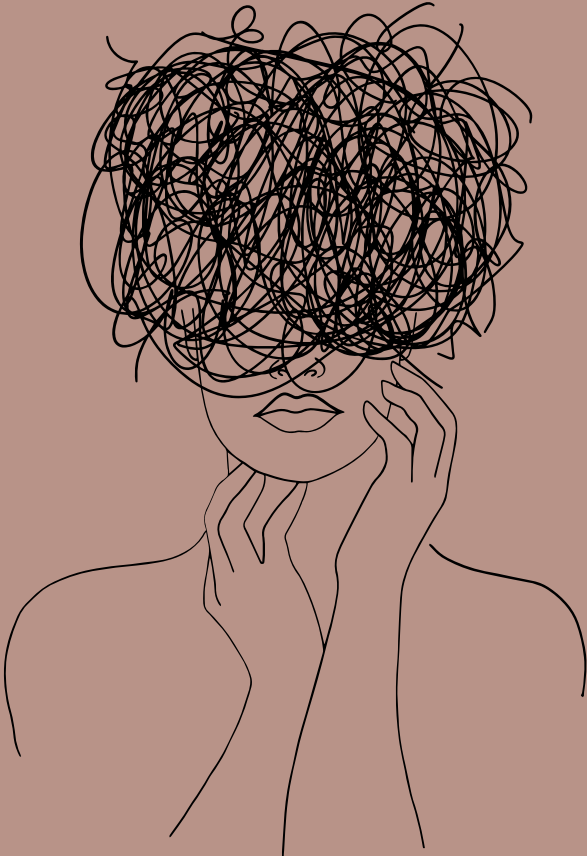

MELAL

buğulu ve ılık hava.
son nefes kadar.
gözlerimin neminde çürüyor,
umut serçeleri.
açıp ellerimi bir parça bulut beklerken,
hem de
yosun tutmuş günün bulutsuzluğunda.
yağıyor, kaderin kederi.
özledim, yalnız dağ çiçeğimi.
bana dağlardan esen rüzgar,
bana kekik kokusu yolla.
üzerinde adın yazan bir taş
konduramadım baş ucuna.
vedalar mecburiyettendir hep,
ayrılıklar kaçınılmaz.
umulmaz bir son hayatı her başa sarışımda.
ne kuş sesi, ne ağaçlar, ne mavisi göğün...
bastırmıyor artık hiçbir şey.
yıkıldı içimde gezilmemiş onca kent.
sürgünler başkenti oldu ruhumun.
şimdi hiç gidilmemiş türküler arıyorum.
kurşun yağıyor kara geceden.
ruhum, içime sızan kurşundan ağır.
ve insan bazen, boğulur kendinden.
kendimi ağırlıyorum, kendi içimden.
veda edemedim yitiriyorum.

herkes gidiyor.
herkese yetecek kadar mesafe var.
tükenmez yollar...
anlaşılmamış bir kalbin, yükü omuzlarımda.
bir ileri ve yine ileri...
onlar hayatın akışında,
takvimler solarken hüzün çiçekleri gibi.
olduğum yerde öylece kalıyorum.
kırgınlıklarım birikti, gecenin mahcup bakışında.
zaman öyle ağır, acı öyle dallı budaklı...
anladım, geçmeyecek uyumakla.
daha adını bilmediğim geceler, gündüzler...
çürük bir ipe dizilmiş bekleyişler.
gözlerim, yağmurdan daha ıslaksa
ölümü bekleyen dervişin duası sağ kalır.
acıdan beşikten, korkarım.
uyuyup büyüüp de
kalkmamak var

Mizgin
Teker

Paul Gauguin

DÜŞ İŞLERİ

Sarı serin gün ağarır
ağaran saçlarımda
ruhumda bağ bozumu yılgınlığı
Üzerimde bitimsiz hicran yorgunluğu
kalbimin kırılğan kabuğunda
güz alınganlığı

düş işlerim duralı
sessiz ve durağanım
Ellerinden gelmez elimin
ne geri getirebilmek gideni
ne de tamamlayabilmek eksileni

fırlamış olmalı yoluna
hayta hayatım geçen zaman kamyonunun
Işık hızında geçiyor sol şeridinden
gözlerimin hoyratça tükettiğim
hayat filmim

Çalakalem kendini tamamlıyor ömür eskizi, artısıyla eksisiyle
askıda ekmeğim kaldı
baskıda yürek emeğim
sarı ve soğuk şimdi benzim, elim, yüzüm
ben artık ölümsüzüm

*Mehmet
Aydemir*

Gökyüzü

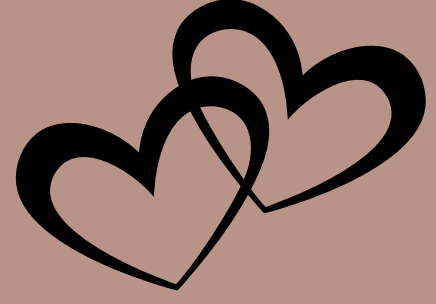

Bir nokta vardı, siyah bir mürekkebin kaleminde can bulan, beyaz sayfanın katili olan. Noktalar birleşir düğüm olurdu, noktalar birleşir bütün olurdu. Ama bu sefer noktalar birleşip hayat ağaçlarına dönüştü. Her bir dileğin çelimsiz dallarından sarktığı hayat ağacı, kalemde can bulan siyah noktadan kendi kendini yarattı.

Dilek meyveleri sonbahar ayazında sıska dallardan döküldü, dökülen dilekler birbirine bağlanıp gökyüzünü düşündürdü. O anda bir şimşek çaktı, gökyüzü insanların haline ağladı; o anda bir şimşek çaktı, ellerinde umut tohumlarıyla gelen küçük damlalar bizi sarmalamaya başladı. Bu damlalarda gökyüzü gizliydi, iki dileğin bir olduğu düğümün çözümü gizliydi.

Cemre Ceylan

GÖNLÜM MAHVOLUR

Umut deryasında yüzer yüreğim
Kulaç atamazsam gönlüm mahvolur
Bahçeye gül diker sevda küreğim
Derdi satamazsam gönlüm mahvolur

Hazan mevsiminde bülbüller ötsün
Sevgi ve huzurla bacamız tütsün
Muhabbet bağında üzümler bitsin
Keyif çatamazsam gönlüm mahvolur

Düşümde alyanstan yüzük almışım
Gönlünü sonunda senin çalmışım
Eşime dostuma haber salmışım
Sevinç katamazsam gönlüm mahvolur

Seğmenoğlu çilen bir sona ersin
Sevenler yârine esenlik versin
Cümle güzelliği önüne sersin
Aşkı tadamazsam gönlüm mahvolur

Osman Akçay

UÑUTULMAYAN VIYAKLAMALAR ANISINA

Merdivenlerde oturmuş iki katlı ahşap eve bakıyorsun. İlk taşındığında önünde kocaman bahçesi, uzun tahta balkonu ile ne sempatik gelmişti oysa sana. Bilmiyorsun şu an bu evin sana katacaklarını. Bir yıl sonra o kapıdan çıkarken bambaşka bir sen olacağını.

Umutsuzsun şu an, bırakıp gitmezler sanıyordun seni burada bir başına. İşte bak öğrendin. İnsanların senden ne kadar kolay vazgeçebileceğini. İçin buruk korkuyorsun yaşayacaklarından. Hissediyorsun zor geçecek bu kış. Balkonun sonundaki damın köşesinde duran tahta tuvalet bile ne çok canını yakacak. Zemheri ayazında ihtiyacını görmek için girdiğin tuvaletin tahta aralıklarından esen buz gibi rüzgâr bütün gün sancılanmana sebep olsa da vazgeçmeyeceksin hayalinden.

Evin diğer yanındaki uçsuz bucaksız kayalıklar en büyük dert ortağın olacak. Kayalara tırmandıkça kendini daha güçlü hissedeceksin. Baharda kayaların üstündeki yosunlardan eline kınalar yakıp, ant içeceksin bu köyden kurtulacağım diye. Kışın kayaları saran bembeyaz karlara tırmandıkça ve aralarında açan kardelenleri gördükçe bir daha umutlanacaksın bir kardelen gibi karı delip çıkacağına.

Her sabah uyandıığında odun kütükleri ile dolu odanın önüne koyduğun, dikdörtgen karton parçalarının üzerine sürdüğün zehirlere yapışmış minik farelerin viyaklamaları hatırlatacak sana hayatın kıymetini. Yıllarca silinmeyecek o viyaklamalar kulaklarından, film şeridi gibi geçecek, ufacık canların çırpınışları gözlerinden. O gün anlayacaksın. İnsan oğlunun var olabilmek uğruna her cana nasıl kıyabileceğini. Her gece ışık açık uyurken radyonun sesi nöbet tutacak ilaçtan kaçan fareler seni kemirmesin diye.

Allah'ın unuttuğu bu köyde zaman zaman arkadaşlarından gelen mektuplar sana umut olacak. Tek tercihe bırakma kaderini deseler de içten içe bileceksin DEÜ iktisat fakültesinin kapısından gireceğini. Öyle inanıp öyle güveneceksin ki kendine ne böbrek taşı sancın ne kırılan gözlük sapın, sabrını zorlamayacak. Ayaklarını, yanan sobaya uzatıp, ağrını kesmeye çalışırken, gözlüğünü iple bağlayıp, kitaplarına sımsıkı sarılıp, devam edeceksin inandığın yolda yürümeye.

Köyde adın çıkar diye; bir evin içine seni hapseden abine inat, duvarda asılı halidaki geyikleri, ağaçları arkadaş edeceksin kendine. Özgürlüğü fısıldayacaklar kulağına, yemyeşil ormanda gülen yüzleriyle. O an unutacaksın bir mutfak, bir odadan oluşan, toprak bir evde olduğunu. Mutfakta yerden bir karış yukarıda, bir metre kare alanda hem kendini hem bulaşıklarını yıkadığını. Daha sıkı sarılacaksın seni hayallerine kavuşturacak kitaplara.

Ve o gün gelip İzmir'e ayağını bastığında gezilmedik sokak, gidilmedik sahil bırakmayacaksın. Şehrin her yanını saran denizin dalgaları asiliğini, mavisi bu asiliğin sana verdiği özgürlüğü simgeleyecek. Alsancak'ta yediğin kumpir köydeki güzüne de közlediğin patatesleri, Kordon da yediğin kumru balkonda yediğin ekmek arası domates peyniri hatırlatacak. Özgürlüğünü bir ömür sana veren İzmir de huzurla yaşarken, yine de kulaklarından gitmeyecek, minik farelerin viyaklamaları. Onlara kendini affettirmek için her gün onlarca can besleyeceksin sokaklarda.

Serap Yalçın

ÇİZİMLERİYLE DERGİMİZE RENK KATAN:

Yasin İhsan Kurnaz'a

TEŞEKKÜRLERİMİZLE

instagram:
kurnazira_galerry

ВУКО

HAYAT

Her gün birçok Şeyi boŐ veriyorum. Dünya, artık boŐ vermek zorunda olduğumuz Őeylerle dolu. Gerçekten devam edebilmek için, karanlığın içinde fazla debelenmemeyi öğrenmek gerekiyor. Hayat her zaman mkemmek olmak zorunda değil. Ancak, hayat bana bugüne kadar birçok güzel Şey sundu. Mutlu günler yaŐadım, coŐkudan ve mutluluktan taŐacak gibi hissettim. Hayat bana birçok güzel hediye verdi. Kötü Şeyler de olacak, her Şeyin pırl pırl olduğu bir dönem olmayacak. Bunun da bir dengesi olacak. Hayatın kendisini kabullenmekle ilgili olduğunu düŐünüyorum. Kötü bir Şey geldiğinde, biliyorum ki birkaç gün içinde iyisi gelecek.

Nesrin Kurt

BİR PAPAĞYA MESELESİ

Kiminin sarı saçlarında baharlaşır,
Kiminin siyah saçlarında aydınlanır,
Kiminin düşlerini süsler,
Kiminin bahçelerine düşer...
Rengini saflıktan almış,
Kokusunu sonsuzluktan,
Duruşunu narin bir kadından.
En çok dalından kopunca güzelleşir papatya,
Ölü bir bedenine ne kadar güzel olduğunu simgeler aslında,
Ölümün sessizliğinin sesi olur nacizane kokusu,
En çok aşık insana yakışır,
En çok yarım kalmış hikayelere dokunur,
Sevginin en mahsumuyken bile canı yanar.
Adı üstünde o bir papatya,
Bir kadına yakışır ve sonrasında aşka,
Ama en çok yarım kalmışlıklara.

Tuğçe Aydoğdu

NOKTA

Bir nokta vardı, siyah bir mürekkebin kaleminde can bulan, beyaz sayfanın katili olan. Noktalar birleşir düğüm olurdu, noktalar birleşir bütün olurdu. Ama bu sefer noktalar birleşip hayat ağaçlarına dönüştü. Her bir dileğin çelimsiz dallarından sarktığı hayat ağacı, kalemde can bulan siyah noktadan kendi kendini yarattı. Dilek meyveleri sonbahar ayazında sıska dallardan döküldü, dökülen dilekler birbirine bağlanıp gökyüzünü düşündürdü. O anda bir şimşek çaktı, gökyüzü insanların haline ağladı; o anda bir şimşek çaktı, ellerinde umut tohumlarıyla gelen küçük damlalar bizi sarmalamaya başladı. Bu damlalarda gökyüzü gizliydi, iki dileğin bir olduğu düğümün çözümü gizliydi.

Cemre Ceylan

MAVİ VE GRİ

Yarısı ısırılmış elma dilimi sarartıyordu
Akıp giden ömürden geriye kalan
Serseri mayınların katran karasıydı
Ellerini çektiğinde göğsüme dolan
Mutluluk mavi gökyüzü dönmesin diye griye
İnadına umut ekilir toprağa
Nasip diyerek bakmadan geriye

*Caner
Karakuş*

